

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALERIE. Ročník 45 (1935) září—říjen.

V článku „Le rôle de la cavalerie et de ses chars à la bataille d'Amiens“ pojednává cpt. de Labouchère o účasti jezdeckta v bitvě u Amiensu 8.—12. srpna 1918, kdy anglické jezdectvo s tanky proniklo hluboko do německého postavení a překvapilo nepřítele až k panice.

Autor probírá přípravy ofensivy z 8. srpna gen. Fochem a podrobné rozhodnutí a rozkazy generála Rawlinsona k útoku a zásah maršála Haiga do těchto příprav, který sám zdůraznil úkoly jezdeckta a naznačil způsob činnosti, když dne 5. srpna v 10 hodin ve štábu IV. armády veliteli jezdectva dává podrobné instrukce:

„Jezdectvo musí být pohotově, využít každé mezery a pronikat všude, kde je to možné mezi Sommou a silnicí na Roye.“ — „Hlídky jezdectva následují hned za pěchotou, aby jim neunikla příležitost k proklouznutí.“ — „Není třeba určovat napřed místa, kde půjde jezdectvo vpřed, ale toto musí být připraveno na každou příležitost, jež se naskytne na britské útočné frontě na jih od Sommy.“

Jezdecký sbor generála Kavanagha se skládal z 1., 2. a 3. jezdecké divise, každá z nich o 3 plucích po 3 eskadronách, 1 baterii o 6 kusech děl 76 mm, 1 eskadroně kulometné a 1 spojovací četě. Sboru byla přidělena 3. brigáda útočné vozby složené z 2. a 6. praporu tanků, každý prapor o 3 rotách po 16 tancích, t. j. 48 tanků pro prapor. Je to po prvé, kdy tanky byly zasazeny v bitvě s jezdectvem.

Potom pojednává autor o prvním období ofensivy dne 8. srpna, a to o útoku pěchoty s tanky a o zasazení jezdectva, a to 1. jezdecké divise, 3. jezdecké divise, a o akcích 7. jezdecké brigády a kanadské jezdecké brigády. —

V článku „Liaison entre aviation et A. M. C.“ je uveden příklad součinnosti OA. s letcem v bojích v Syrii roku 1929.

„V automobilní kronice je článek „Tour d'horizon sur l'équipement électrique des véhicules automobiles“, pojednávající o elektro-technické výbavě automobilních vozidel.

*) Aby si jezdectvo udrželo tuto pohyblivost, hledí se vhodnými opatřeními zlepšit chov koní po stránce zdatnosti a krve a chce se jim ulehčit nakládáním části dosavadního břemene na terénní vozy, které mají být plukům postupně přidělovány.

Pomýšlí se i na přidělení celých kolon speciálních nákladních aut na dopravu koní rychlým divisím, aby mohly být přepravovány celé eskadrony nebo korouhve tak, jako dosud je přepravována jen pěchota.

To ovšem je tím snáze pochopit, uváží-li se, že v mnohých krajích Italie trasa silnic nedovoluje vyvinout plný cestovní ruch, zejména u jednotek větších než eskadrona.

MILITÄR-WOCHENBLATT. Ročník 120, čís. 16 (1935).

V článku „Gedanken über die Organisation des Sanitätsdienstes bei einer motorisierten Division“ pojednává dr. Hirschberger o zdravotnické službě motorisované divise. Přes to, že v literatuře je mnoho věnováno motorickým jednotkám, jen málo zmínek se činí o zdravotnické službě v těchto útvech. Svě úvahy uvádí jako teoretické.

Podstatnými znaky motorisovaných divisí jsou jejich velká rychlost a mohutnost palby, ať již je jejich složení odlišné v různých státech, a z uvedených základních vlastností plynoucí způsob činnosti, projevující se v rychlých akcích v rozsáhlých proslovech i v menších osamocených skupinách směřujících k zvýšení možnosti překvapení nepřítele obchvácením, útokem do boku nebo týlu nebo náhlým soustředěním sil v prostoru úsilí. Hodí se i k dalekému průzkumu při vhodných dobrých cestách. Rychlost a často i velké vzdálenosti dělící jednotlivé proudy nebo skupiny působí potíže při spojení, velení i zásobování.

Přirozeným prvním požadavkem je úplná motorisace zdravotnické služby, z čehož plyne i nutnost výcviku personálu zdravotnické služby v řízení motorových vozidel. Organizace zdravotnické služby u pěší divise, která je vybudována na předpokladech poměrně velké stability pěšího boje a nemůže postačit ani jezdecké divisi, natož divisi motorisované. Proto autor navrhuje zásady pro organizaci zdravotnické služby u motorisované divise:

1. přeložit těžiště ošetření raněných vpřed, t. j. od divise k pluku;

2. odstranění polních nemocnic, ale zato bohaté vybavení dopravními prostředky (bez improvisací), které musí rychlostí, schopností jízdy terénem (podle okolností i obrněním) odpovídat jednotkám, pro které mají sloužit a které by byly přiděleny přímo jednotkám až do setniny nebo přibližně stejné síly.

Zdravotnická služba by byla vybudována takto: u setniny 1 zdravotnický poddůstojník, 1 motocykl s přívěsem, 2—4 nosiči raněných. Motocykl by byl dopravním prostředkem poddůstojníka, sloužil by k dopravě zdravotnického materiálu, k odvážení raněného ležícího (přívěs k tomu upravený), po případě na tandemu i jednoho sedícího raněného.

U jednotek v síle praporu: 2 důstojníky zdravotnictva, 1 zdravotnický poddůstojník, 1 zdravotnické auto zvláštní konstrukce (musí do terénu stejně dobře jako polní kuchyň téhož útvaru), 1 motocykl s přívěsem (jako u setniny). Zdravotnické auto musí být konstruováno tak, aby se na sklopené bočné nebo zadní stěně získal ob vazový stůl k provedení velkých ob vazů anebo i menších chirurgických zákroků (střecha by mohla být utvořena z plachty nebo ze stanových pláten), dále, aby v něm byly vezeny různé zdravotnické potřeby (kyslíkové přístroje, obvazy, léky, sera, nosítka, přikrývky), aby bylo použitelné k odvezení 2 ležících nebo více sedících raněných, a konečně aby jim mohl být rychle přepravován jeden z důstojníků (druhý by jezdil v přívěsném vozíku motocyklu). Toto zdravotnické auto tvoří vlastně jakési motorisované praporeční ob vazišťe.

U pluku: 1 důstojník zdravotnictva jako šeflékař, 1 zdravotnický poddůstojník, 1 osobní auto, 1 četa zdravotnická (motorisovaná) tohoto složení: 2 důstojníci zdravotnictva, a to jeden velitel čety a jeden pomocný lékař, z nich jeden chirurg, 40 mužů zdravotnického personálu (řidiči v to), 1 osobní vůz, 1 motocykl s přívěsem, 1 motocykl solo pro spojku, 1 operační vůz, 5 vozů pro raněné (každý pro 4 ležící), z nichž nejméně 2 schopné pohybu v terénu, 1 lehké auto pro zdravotnické a hospodářské nářadí, 1 lehké auto na polní kuchyň, 1 lehké auto na dopravu personálu. Tato plukovní četa by ob starávala všechny potřeby pluku i osob dočasně přidělených od jiných útvarů.

U divise: přednost zdravotnické služby divise s pobočníkem a 2 zdravotničtí poddůstojníci, 1 osobní auto. Mimo to disponuje 1 četou zdravotnickou (jako je shora

uvedena u pluku), ale zesílený o 1—2 skupiny vozů na dopravu raněných, 2 auty se zásobami. Tyto prostředky tvoří zálohu, které může být použito k vytvoření těžší zdravotnické služby a pro potřeby v prostoru služeb a útvarů, který nejsou částí pluků.

Pokud jde o chod a působnost zdravotnické služby u motorisované divise, je třeba připomenout zásadní rozdíly proti schematicky organizované a řízené službě u pomalých pěších a jezdeckých divisi: rychle se měnící situace vyžaduje rychlého zásahu služby, neboť čas, který je k dispozici, je často velmi krátký. Také rozdíl, zda se bojuje na vlastním či nepřátelském území, zde působí mnohem účinněji.

Používané rozdělování raněných podle dopravních možností na schopné pochodu, na raněné určené k převozu sedě nebo leže nedá se dobře aplikovat pro veliké vzdálenosti a je nutno počítat i s odvezením oněch raněných první kategorie.

Může se stát, že bude třeba raněné vzít s sebou za postupu vpřed, jsou-li cesty zpět ohroženy a nelze-li odsuny zvlášť zajistit. Také se musí počítat s tím, že vozy, které odváží raněné, po návratu nezastihnou svou jednotku na místě, že se jim mezitím přemístila jinam.

Proto je třeba se postarat o to, aby ranění byli ošetřeni co nejbližší místa, kde zranění utrpěli, a to v tom smyslu, aby byli zákrokem opatření k odsunu na vzdálenost, kterou nutno překonat; dopravní prostředky k odsunu raněných ponechávat malým jednotkám vpředu a další odsuny provádět materiálem nadřízených velitelství; využít rozvinutých útavů zdravotnické služby jiných jednotek, především polních nemocnic a civilních nemocnic k opatření těžce raněných.

Také armáda v svých dispozicích musí pamatovat na ulehčení vhodným rozvinutím polních nemocnic a sběrem nemocných a raněných.

—c—

WISSEN UND WEHR, roč. 1935, čís. 9.

Seydlitz zítřka. Hrabě Puckler — Burghaus.

Bývalý důstojník německého gen. štábu rozbírá úlohu moto-mechanisovaných vyšších jednotek, novodobého jezdeckta, v budoucí válce. Začíná se zkušenostmi světové války, kdy vyšší jezdecké jednotky nedosáhly v celku zvláštních úspěchů a bitva u Tannenberku (něm. Cannae) byla vybojována dokonce bez jezdeckta. Vinu na tom má jednak špatné disponování jezdecktvem, jednak málo šťastné vedení vyššími jezdeckými veliteli.

Zkušenosti ze světové války lze shrnout takto:

Kůň potřebuje péči a nesnese dlouho nadnormální výkony. — Kůň je zranitelnější nežli člověk a nedá se tak dobře chránit proti útokům ze vzduchu, daleké palbě, nepřímé palbě kulometů a plynu. — V těžkém terénu je použití koně omezeno, v noci vázáno na silnice a často přeceňováno co do rychlosti. — Přisunutí náručních koní v palbách moderních zbraní je stále obtížnější. — Nemůže-li jezdecktvo žít z místních zdrojů, je přisun zásob nepoměrně veliký k bojové jeho síle. — Mimo nepřátelský dosah může někdy úlohu jezdeckta lépe splnit pohyblivá pěchota.

Některé poválečné úspěchy, jako na př. jezdeckta gen. Buděnného, byly vybojovány proti slabému nepříteli, a proto jen potvrzují řečené zkušenosti.

Moderní zbraně, zejména útočná vozba dávají boji nový ráz a tolik možností, že si nelze ani všechny představit. Ale dvě hlavní úlohy se rýsují zcela zřetelně. Předně razi útočná vozba cestu pěchotě jako Hanibalovi sloni, potom pracuje jako moderní jezdecktvo v doprovodu motorisované pěchoty a dělostřelectva jednak na velkých vzdálenostech na zvědech, jednak, zejména na křídlech, působením do boku a týlu nepřitele.

Ač to zní paradoxně, vrací se jezdecká romantika. Jako se kdysi zvedala mračna prachu pod koňskými kopyty, tak budou zítra doprovázet oblaky kouře

a prachu řítící se ocelové kolosy a místo supění koní budou hřmět motory za „Seydlitzem zitrřka“.

Ale sebe důmyslnější stroje neznamenaají nic, nepovede-li je čínorodý lidský duch, který je pánem nad hmotou — duch takového Seydlitze!

Pplk. gšt. F. Rýzner.

Literární přehled.

A. Dalmay de la Garennie: *Manuel de l'Officier de Réserve de Cavalerie*, vydal Charles-Lavauzelle, Paříž 1935, stran 308, za 15 franků.

Ve stručné formě shrnuje zde autor v celek vřtah z různých předpisů, pokud je jejich znalost nutná pro důstojníka jezdeckta v záloze, ať již je v jednotce na koni nebo v jednotce motorisované.

Obsah je uspořáán v část všeobecnou, obdobnou předpisům jezdeckta, v část organizační týkající se rozdělení jezdeckta a vybavení prostředky a konečně v část pojednávající o použití jezdeckta.

Další části jsou věnovány výzbrojí, střelbě, spojení, pozorování, úpravě terénu, pochodům a službě v poli.

K zajištění jednotnosti terminologie podává autor ve zvláštní kapitole definice jednotlivých výrazů, uspořáané v abecedním pořádku.

K snadnému vyhledávání je na konci abecední věcný rejstřík.

Tato knížka bude jistě velmi dobrou pomůckou záložním důstojníkům francouzské armády, jimž je určena. —cl—

H. Zimmermann: *Die englische Kavallerie in Frankreich im März und April 1918*, Stran 75 s 20 náčrty — vydal Mittler u. Sohn, Berlín 1935, cena není uvedena.

Autor zpracoval souhrnně články uveřejňované v časopise „Cavalry Journal“ v roce 1923 a 1924 a v serií v ročnících 1932—33. V první části se obírá složením anglického jezdeckého sboru v době před zahájením německé ofensivy (21. III. 1918), kdy byl sbor reorganisován a před samou bitvou přidělen 5. armádě. Sbor se skládal ze 3 divisí po 3 jezdeckých brigádách.

V dalších částech pojednává o účasti 2. a 3. jezdecké divise v bojích III. armádního sboru v době od 23. III. do 26. III. 1918, o účasti 1. jezdecké divise v bojích XIX. armádního sboru v době

od 21. III. do 27. III., při vyplnění mezery mezi XVIII. a XIX. sborem na Sommě, překročení Sommy touto divisí. Dále probírá akce všech tří divisí v době od 28. III. do 5. IV.

Poučky, jež vybírá ze zpráv velitelů o těchto bojích a uvádí na konci, mají všeobecnou platnost i dnes. Z bojů vyplynulo: používat jezdeckta k úkolům čistě pěším lze jen výjimečně, organické svazy nemají být míchány, aby velitelé měli vždy své jednotky. Náruční koně je třeba očvíst 3—5 km za frontu, sesedat-li jezdeckto k pěšimu boji — nechat koně 24 km za frontou, jak to provedli Angličané, znamená zbavit jezdeckto pohyblivosti. Jezdecký boj koňmo proti pěchotě končí velikými ztrátami s nepatrným úspěchem i při překvapení. Pro boj pěšky bylo jezdeckto nedostatečně vybaveno i připraveno. Průzkum jezdeckých hlídek dával dobré výsledky při nedostačující činnosti letectva.

Zajímavý je poznatek týkající se náručních koní. Autor o nich praví: Sesedla-li jezdecká jednotka k pěšimu boji, zůstával obvyčejně jeden vodič náručních koní pro 4 koně. Na krátkou dobu to vystačilo, ale při delší nepřítomnosti jezdců vznikaly potíže při krmení a napájení. Ukázalo se účelné svěřit velení nad náručními koňmi staršímu důstojníku, který se stále informoval o taktické situaci a podle toho dával nařízení ke krmení, napájení a odsedlání koní.

V závěru připomíná autor, že studium těchto bojů, kdy šlo o Amiens, je daleko důležitější a účelnější než různých akcí v Palestině nebo v jižní Africe. Výkony jezdeckta při krytí ústupu v této bitvě nebyly dosud doceněny, ač by bez jeho zásahu bylo došlo k zhroucení.

Knihu lze doporučit již také proto, že činí přístupnější studie dosud uveřejněné jen v anglickém jazyku. —c—